

קונטרס

# נשואין מצלחים

יורה עצות ודרכים ונתיבות חדשות איך להצליח  
בחי נשואין, ויחיו בני הזוג יחד חיים מאשרים כל  
ימי חייהם.



בנוי ומיסד על-פי דברי

רפנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון  
פוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורפנו  
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון  
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה  
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי  
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש



הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁפַדוֹר הַזֶּה, אָנוּ  
רוֹאִים כָּל-כָּף הַרְבֵּה גִטִּין, רַחֲמָנָא לְצַלָן,  
וְהַזּוּגוֹת נִפְרָדִים אֶחָד מֵהַשְּׁנַי, כָּל זֶה בָּא  
מִחֲמַת שְׁלֹא הִתְחַתְּנוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם, אֲלֵא  
לְשֵׁם תְּאֵנָה, רַחֲמָנָא לְצַלָן, כִּי אִם הִיָּה  
הַזּוּג מִתְחַתֵּן רַק לְשֵׁם שָׁמַיִם — מִחֲמַת  
שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא זוֹגֵם יַחַד, וְהָיוּ  
יוֹדְעִים בְּנֻדְאוֹת מַחְלָטָה, כִּי אֵין בְּלַעֲדֵיו  
יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְאִם כָּבֵר הִתְחַתְּנוּ, בְּנֻדְאֵי  
זֶהוּ מְמַנּוּ יִתְבָּרַךְ, שְׁזַמְנָם יַחַד, אֲזַ דִּיקָא  
יִזְכוּ בְּנֵי הַזּוּג לְהִיּוֹת הֵכִי מְאֻשְׁרִים,  
וְנִשְׂוֵאֵיהֶם יִהְיוּ מְצַלְחִים.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תרנד)

קונטרס

# נְשׂוּאֵין מְצַלְחִים

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי הַהֲצֻלָּה הַכִּי גְדוֹלָה בְּנְשׂוּאֵין הִיא רַק כְּשֶׁמְתַנְהֲגִים עַל-פִּי הַתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא חֻכְמָתוֹ יְתִבְרַךְ, וְכִשְׁאָדָם מְצִיַת לַתּוֹרָה, הוּא מְצִיַת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִשְׁהוּא מְצִיַת לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא נִכְלָל לְגַמְרֵי בָּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, כִּי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְהַתּוֹרָה הֵם אֶחָד, וְכִשְׁאָדָם מְצִיַת לְהַתּוֹרָה, גַּם הוּא נִכְלָל בְּאֶחָד, וּבְאֶחָד אֵין שׁוּם חֲסָרוֹן, חֲסָרוֹן שִׁיף רַק בְּנִפְרָד, אֲבָל תִּכְף-וּמָיִד כְּשֶׁמְחַזְקִים בְּאֶחָד שְׁמָה לֹא שִׁיף שׁוּם פְּרוּד, וְלִכֵּן אִם הַנְשׂוּאֵין הֵם עַל-פִּי הַתּוֹרָה שְׁהִיא

חכמתו יתברך, אז אין שום פרוידים. ולכן גם בני הזוג שמתנהגים על-פי התורה, אף פעם לא יהיו נפרדים, ולכן מי שרוצה לזכות ל"נשואין מצלחים", עליו ללמד את יסודות התורה והלכותיה, אשר שכימים לחיי הנשואין בינו לבינה ובינה לבינו, וצריך ללמד הרבה את ההלכות, כי אם אין לומדים את ההלכות השכיכות לנשואין, אזי נכשלים, חס ושלום, באסורי כריתות, שהוא האסור החמור ביותר, עד כדי כך שנכרתת נשמתו משרשה, חס ושלום, והכל תלוי אם מקיים את ההלכות. ולכן חוב גדול לכל זוג צעיר להזהר מאוד מאוד ללמד את ההלכות התלויות בנשואין, ועל-ידי כך יהיו להם נשואין מאשרים.

## ב.

צריך שתדע, אהובי, בני, כל ההקדמה הזו שהקדמתי לך, אשר בהכרח ל"נשואין מצלחים" ומאשרים, ללמד את ההלכות השכיכות לזוג צעיר, אל תחשב שבאתי לשכנע אותך שתלמד את ההלכות סתם, כדי שתדע אותן, על-כן אמר זאת, אלא ההכרח לומר לך, שאם אין מקימים את

## נשואין מצלחים

קצא

ההלכות בשלחן ערוך השיכות לדיני נשואין, לבסוף נעשית שנאה ופרוד בין הזוג. לזאת אל תהיה בטלן, אלא תלמד לבד את ההלכות, וכן תלמד עם מורה דרוך את ההלכות, ותשתדל ללכת אל שעור שלומדים את ההלכות האלו, ודיקא על-ידי-זה תזכה ל"נשואין מצלחים", כי חיי הנשואין של בר ישראל אינם כחיי נשואין של גויי הארצות ואמות העולם, או כחיות יער, אלא חיים עליונים, חיים קדושים, חיים מקשרים אל הקדוש-ברוך-הוא, כי האדם נדמה לקונו, וכמו שאצלו יתברך הכל אחד, כי הוא יתברך אחד ואין בלעדיו כלל, כי אצל הקדוש-ברוך-הוא אין שום פרודים, הכל זה אחד, אחדות אחת, כך בין נשמות ישראל הכל אחד, כי כלם משלבים ומחברים עם האחד יחידו של עולם, ולכן "נשואין מצלחים" הם כשחי עם אשתו באחדות אחת, באהבה ובהבנה הדדית, ואחד מכבד את השני, ורק כך מצליחים בנשואין, אבל אם, חס וחלילה, רוצים להשתלט אחד על השני, או להכניע או להשפיל אחד את השני, כך יש כשלון בנשואין. לזאת ראה ותבין ותשפיל, אהובי, בני היקר, אשר היסוד בחיי "נשואין מצלחים" הוא

בְּלִמּוּד הַהֲלָכָה שְׁשִׁיכֶת לְחַיֵּי נִשְׁוֹאִין, וְלֹא הַמְדָּרֵשׁ  
 הוּא הָעֵקֶר אֲלֵא הַמַּעֲשֵׂה (אבות א, יז), שְׁצָרִיכִים  
 לְקַיֵּם אֶת כָּל מַה שְּׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, וְכָל  
 הַהֲלָכוֹת בְּשִׁלְחַן עָרוּף, וְאִם נִפְרָדִים, חֵס וְשָׁלוֹם,  
 מִהֲלָכָה בְּשִׁלְחַן עָרוּף, תִּדְעַ שְׁלִבְסוּף יִהְיֶה לָךְ  
 כְּשִׁלּוֹן בְּנִשְׁוֹאִין. לְזֹאת רְאֵה מְאֹד מְאֹד לְלַמֵּד  
 בְּעֶצְמְךָ אֶת הַהֲלָכוֹת, וְלַחְזוֹר עֲלֵיהֶן פְּעָמִים אֵין  
 מְסַפֵּר, וְכֵן תִּלְמַד עִם מוֹרֵה-דֶרֶךְ אֶת הַהֲלָכוֹת  
 הָאֵלֶּה, כִּי הֵן הַלְכוֹת חֲמוּרוֹת מְאֹד מְאֹד, וְאִם  
 תִּצְיֵת אוֹתִי וְתִלְמַד אוֹתָן, וְתִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ  
 וּבְצִנִיעוֹת גְּדוֹלָה, אֲזִי תִשְׁרֶה בֵּינֵיכֶם אֶהְבֶּה גְּדוֹלָה,  
 וְאִף פְּעַם לֹא יִהְיוּ בֵּינֵיכֶם וְכוּחִים, וְתַחֲיוּ חַיֵּי  
 נִשְׁוֹאִין מְצֻלְחִים.

## ג.

בְּנֵי! טֹבַע שֶׁל אָדָם הוּא שְׁרוּצָה לְהִשְׁתַּלֵּט עַל  
 זולתו, וְעַל מִי הוּא יְכוּל לְהִשְׁתַּלֵּט יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר עַל  
 אִשְׁתּוֹ? ! כִּי נִדְמָה לוֹ מֵאַחַר שֶׁהִתְחַתֵּן עִמָּה בְּחִפָּה  
 וְקִדּוּשִׁין, וְהִיא נִכְנָסָה בְּרִשּׁוֹתוֹ, אֲזִי הוּא יְכוּל כְּבָר  
 לְהִיּוֹת בְּעַל-הַבַּיִת, וְלְהִגִּיד לָהּ דְּעוֹת, וְלְהִשְׁתַּלֵּט  
 עָלֶיהָ וְלַתֵּת לָהּ פְּקָדוֹת, וּמְכַל שֶׁכֵּן כְּשִׁישׁ בּוֹ מִדּוֹת

## נשואין מצלחים

קצג

גְּרוּעוֹת וּמַגְנוֹת, וְהוּא רוֹצֵה לְהַשְׁתַּלֵּט עָלֶיהָ,  
עַל-יְדֵי הַשְּׁפָלוֹת שֶׁמִּשְׁפִּיל אוֹתָהּ, וּמְבַזֵּה אוֹתָהּ,  
וּמִשְׁתַּדֵּל לְהַכְנִיעַ אוֹתָהּ בְּכָל מִינֵי דַרְכִים מוֹזְרוֹת  
וּמַגְנוֹת שֶׁל קָלְלוֹת וְעִלְבוֹנוֹת — אֵת לֹא שׁוֹה  
לְשׁוּם דָּבָר, וְכַדוּמָה כָּל מִינֵי בְטוּיִים חָרִיפִים. תִּדַע  
לָךְ, מִלְבָּד אֲשֶׁר הָעוֹן הַזֶּה הוּא עוֹן חָמוּר מְאֹד  
כְּמוֹ הַלְבַּנֵּת פְּנֵי חֲבֵרוֹ, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְאֹד  
מְאֹד מִקְפִיד כְּשֶׁאָדָם מְצַעֵר אֶת אִשְׁתּוֹ, כִּי אָמְרוּ  
חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים: מִתּוֹךְ שְׂדֵמְעָתָהּ מְצוּיָה  
אוֹנָאָתָה קְרוּבָה, כִּי אֶסוּר לְפַגַּע בְּכְבוֹד אִשְׁתּוֹ  
בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפֶן, אֲלֹא צָרִיכִים לְכַבֵּד וּלְיַקֵּר אֶת  
אִשְׁתּוֹ בְּכָל מִינֵי יַעֲצוֹת וְאֶפְנִים וּדְרָכִים וּנְסֻבוֹת,  
וְתַמִּיד לַחֲשֹׁב אִיךָ לְכַבֵּד אֶת אִשְׁתּוֹ, כִּי מִי שֶׁזוֹכֶה  
לְכַבֵּד אֶת אִשְׁתּוֹ, זוֹכֶה לְעֲשִׂירוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ  
חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (בְּבֹא מְצִיעָא נֹט): אוֹקִירוּ לְנִשְׁיָכוֹ  
כִּי הֵיכִי דִתְתַעֲתְרוּ, תְּכַבְּדוּ וּתְיַקְרוּ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם  
כְּדִי שֶׁתִּתְעַשְׂרוּ; כִּי עֲקָר הָעֲשִׂירוֹת תְּלוּי רַק כְּפִי  
הַכְּבוֹד שֶׁמְכַבְּדִים אֶת הָאִשָּׁה. וְרוֹאִים עַל-פִּי-רֹב  
יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁסּוֹבְלִים עֲנִיּוֹת גְּדוֹלָה בְּרוּחָנִיּוֹת  
וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּגִשְׁמִיּוֹת — אֵין לָהֶם פְּרֻנְסָה וְהֵם  
מְסַבְּבִים בְּחֻבוֹת, וְכָל זֶה בָּא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא מְכַבְּדִים  
אֶת נְשׁוֹתֵיהֶם, כִּי בְּרָגַע שֶׁהִבְעֵל מְכַבֵּד אֶת אִשְׁתּוֹ,

יהיה מבטח שתהיה לו פרנסה בשפע, כי הקדוש-  
 ברוך-הוא שוכן בתוך הזוג הזה, כי באיש יש י'  
 ובאשה יש ה', ובִיחד הם י' ה', שהוא שמו  
 יתברך, והיכן ששמו יתברך נמצא, שמה הבִּרְכָה  
 מצויה, ועל־כֵּן אם הבעל מכבד את אשתו, יהיה  
 בטוח שתהיה לו פרנסה בשפע, ואם חס ושלום,  
 מולול באשתו, הוא מוציא, חס ושלום, את ה'  
 ה', הינו את השכינה מתוך ביתו, ואז אין לך  
 עניות גדולה מזו, ובני־אדם אינם נוהרים בזה,  
 ובשביל זה הם סובלים כל־כֵּף הרבה עניות, אבל  
 אם תזהר בזה, אז תראה איך שתבא לך הצלחה  
 רבה. כי אפלו אם יהיה לך פעם איזה עני או  
 צמצום או קטנות, אף פעם אל תתפרץ על אשתך,  
 היא אינה חייבת לך כלום, אדרבה כל ההשפעות  
 באות רק ממנה. וכן ברוחניות — עקר העשירות  
 הוא דיקא על־ידי האשה, כמו שאמרו חכמינו  
 הקדושים: לומד תורה בטְהֵרָה נושא אשה,  
 ואחר־כֵּף לומד תורה, פי מה שלומדים אחר  
 החתנה זה אין לשער כלל, אשר זה הרבה יותר  
 ממה שלומדים קדם החתנה, כי מצוה, וגוף  
 טהור נושא אשה ולו בנים (פסחים קיב:); ואף  
 שאמרו חכמינו הקדושים: ריחים על צוארו



ונושא אשה, זה היה פעם כשלא הייתה הפקרות  
 ופריצות וזמה בדור, אז היה שיה דבר זה, אבל  
 היום בעוונותינו הרבים, שהדור כל-כף פרוץ  
 והערב-רב מתפשט בין נשמות ישראל, ועושה  
 פריצות בקדשת ישראל, על-פן צריכים להשתדל  
 מאד להתחתן בגיל מאד צעיר, ועל-ידי-זה יזכה  
 ללמד תורה בטְהָרָה, ואז נעשה עשיר גדול  
 ברוחניות. ולכן אתה צריך להזהר מאד מאד אף  
 שהתחתנת, עכשו זה הזמן לקחת את עצמך  
 בידיך וללמד תורה, אל תחשב מאחר שהתחתנת  
 אני כבר יכול להוריד ממני את התורה, ואהיה  
 עכשו עסוק עם אשתי, וכבר אחיה את חיי חלין  
 כצפור דרור שמסתובבת ועושה כל העולה על  
 רוחה, אל תגיד דבר כזה, כי זה יביא לך, רחמנא  
 לצלן, עניות ברוחניות, ועליך לנצל את זמן  
 הנשואין שלך לעשירות ברוחניות, כי דיקא אז  
 אחר שהתחתנת והמחין שלך מחין נקיים, אזי  
 תרגיל את עצמך לברח אל בית-הכנסת להתפלל  
 במנין דיקא, ותהיה זהיר מאד מאד להתפלל ערב  
 ובקר וצהרים במנין, וכן תברח אל בית-המדרש  
 ללמד תורה בהתמדה רבה מאד. ומה גם שתקבע  
 לעצמך שעורים בבית, כדי שאשתך גם כן תראה

שאתה לומד, ודעת לנבון, שצריכים לצרף גם את אשתו, את ההלכות ששיכות אליה ללמד אתה, ויש הלכות כגון: שבת וכשרות וטהרה שהיא צריכה לדעת, וכשתדבר ותלמד אתה, שניכם ביחד תהיו חכומים, וזה יהיה עשירות רוחנית שתזכו אחר החתונה. אבל למען השם יתברך ולמען תורתו הקדושה, אל תחשב בזה שאתה מתחנך שתוריד מעצמך את על התורה, אדרבה אם אתה רוצה לזכות לעשירות ברוחניות זה דיקא אחר החתונה, ואז תהיה לך עשירות בגשמיות, ולא יחסר לך שום דבר; כי רואים שרב בני-אדם ההולכים בטל וסובלים צרות ויסורים ומכאובים, זה בא להם, רק מהשעמום שמשעמם להם, וכשאין לאדם מה לעשות, אזי הוא מוצא חסרונות באשתו וכל מה שרק נכנס לו במחו העקם, הוא מאשים את אשתו, ועורך עליה בקרת, ואפלו הדבר הכי קטן שהיא אומרת ומדברת, הוא צריך לבקר, וזה טבע רע של בן-אדם גם וביטל מהתורה ועם הארץ, שמתנפל מדי פעם על אשתו, משפילה, מכניעה ומבזה אותה, והכל בא מחמת שעמום, כי אם היא הבית שלו בית של תורה, אזי היא נראת בית אחר לגמרי.

אהובי, בני היקר! אם אתה רוצה לזכות לחיי "נשואין מצלחים", תרגיל את עצמך להיות ותרן בתוך ביתך. ועליך לדעת, שתמיד אשתך צריכה להיות צודקת, ואף שקששה לך מאד לקבל דברים אלו, כי סוף כל סוף אתה בן אדם, ואתה יודע שיש דברים שאתה צודק והיא אינה צודקת, עם כל זאת אם אתה רוצה לחיות חיי "נשואין מצלחים", עליך להיות ותרן גדול בתוך ביתך, ותסכים עם הכל, ובנדאי זה לא מדבר מענין הלכות ודינים וקיום המצוות, שעל דברים כאלו צריכים לעמוד חזק ולא לזוז כי הוא זה, כי בהלכות התורה אסור לותר מאומה, אבל דברים של בינה לבינה ודברים של מה בכך ודברים של מלי דעלמא אסור להתעקש בשום פנים ואפן, אלא תמיד לותר לאשתו, ואז יהיו לך חיי "נשואין מצלחים", כגון אם היא רוצה ספה בצבע כחול ואתה רוצה בצבע זהב, או היא רוצה שלחן ורהיטים כאלו, ואתה רוצה שלחן ורהיטים אחרים תמיד תותר, כי זה לא הענין והעסק שלך, וכן בענין קניות תמיד תהיה ותרן, ואף שאתה

צועק שׁאין לך, זכור תזכור מה שׁאמרו חכמינו  
 הקדושים (תמורה טז): תכף-ומיד כׁשׁאין לאדם  
 בבית מה לתת לאשתו, אשתו צועקת ומתפרצת,  
 וכך מתחילות המריבות והמחלוקות בבית, וחס  
 ושלום, אם לא תופסים את זה בזמן, אז יכול  
 לצאת מזה גרושין. וחס וחלילה, יכולים להתנתק  
 אחד מהשני, וזה יגרם צרות גדולות. ולכן תזכור  
 תמיד מה שׁאמרו חכמינו הקדושים: אשה —  
 כיון שׁאין לה תבואה בתוך ביתה מיד צועקת.  
 ועליך לזכור את זה תמיד, כי אם לא תרצה לזכור,  
 ותהיה חכם בעיניך, לבסוף תמצא את עצמך  
 בחוץ. ולכן, אהובי, בני היקר, אם אתה רוצה  
 לחיות חיי "נשואין מצלחים", תהיה ותרן בתוך  
 ביתך, ותדע שהיא תמיד צודקת. ותמיד תתן לה  
 יותר ממה שׁיש לך, כמו שׁאמרו חכמינו  
 הקדושים (חלין פד): לעולם לא יאכל אדם וישׁתה  
 פחות ממה שׁיש לו, וילבש ויתכסה במה שׁיש  
 לו, ויכבד אשתו ובניו יותר ממה שׁיש לו, הינו  
 אכילה ושׁתיה ולבושים וכבוד יתן הרבה יותר  
 לאשתו מאשר הוא נותן לעצמו, ואף שׁאני יודע  
 שׁזה למוד קשה מאד לקבל ולקיים, עם כל זאת,  
 איעצך, בני, ויהי אלקים עמך, אם אתה רוצה

## נשואין מצלחים

קצט

לְהַצְלִיחַ בְּחַיֵּי נִשְׂוֹאֵיךָ תִּקְבַּל אֶת דְּבָרֵי אֱלוֹ, וְתִהְיֶה  
וּתְרֵן גְּדוֹל בְּתוֹךְ בֵּיתְךָ, וְאִז תִּהְיֶה בְּטוֹחַ שְׂאֵשְׁתְּךָ  
תִּרְצֶה לְהִשְׂאֵר אֶתְךָ תָּמִיד, כִּי הִיא רוֹאֶה שְׁבַעֲלָה  
נוֹתֵן לָהּ כָּל מַה שֶּׁהִיא מְבַקֶּשֶׁת. וּבְשִׁבִיל זֶה אָמְרוּ  
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (רוּחַ רַבָּה, פָּרָשָׁה ב'), שֶׁאֵין קוֹרֵת  
רוּחַ לְאִשָּׁה אֲלֵא בְּבֵית בַּעֲלָהּ; כִּי כְּשֶׁרוֹאֶה שְׁבַעֲלָה  
נוֹתֵן לָהּ כָּל מַה שֶּׁהִיא צְרִיכָה, אִז הִיא רוֹצֶה  
לְהִדְבֵּק וּלְהִשְׂאֵר עִמּוֹ תָּמִיד, וּכְבָר אֵינָה רוֹצֶה  
לְלַכֵּת מִמֶּנּוּ וְלֹא לַעֲזוֹב אוֹתוֹ, אֲבָל תִּכְףּ-וּמִיד  
בְּשַׁעֲהָ שֶׁמְבַקֶּשֶׁת מִשֶּׁהוּ וְהַבַּעַל מְקַמֵּץ מִמֶּנָּה,  
וּמִכָּל שֶׁכֵּן מִשְׁפִּילָה וְרַב אֶתָּה, אִזִּי לֹאט לֹאט  
נִכְנָסֶת בְּלִבָּהּ שֶׁנֶּאֱמָר נִגְדַּ בַּעֲלָהּ, וּמִתְקַרְרֶת הָאֵהָבָה,  
עַד שֶׁיּוֹם אֶחָד הִיא קָמָה וּבוֹרַחַת מִהַבֵּית וְחוֹזֶרֶת  
אֶל הַהוֹרִים, וְאִז תִּצְטָרֵף הַרְבֵּה יוֹעֲצִים וְשׂוֹדְלָנִים  
שֶׁיַּעֲזְרוּ לָךְ לְהִשְׁיבָה הַבֵּיתָה. וְלִכֵּן הֵיחָ פָּקַח, וְאֵל  
תִּרְיַב עִם אִשְׁתְּךָ, אֲלֵא תָּמִיד תִּשְׁתַּדֵּל שֶׁהִיא תִּהְיֶה  
צוֹדֶקֶת, וְאִם תִּלְךָ בְּצוּרָה כָּזוֹ, תִּצְלִיחַ מְאֹד מְאֹד  
בְּחַיֵּי נִשְׂוֹאֵיךָ, וְתִהְיֶה הַכִּי מְאֹשֵׁר בְּבֵיתְךָ.

ה.

תִּשְׁתַּדֵּל מְאֹד, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אִף פַּעַם לֹא

לצער את אשתך, ומכל שכן שאף פעם לא תדבר על ההורים שלך, ואף שיש לך חשבונות רבים עמם, שצערך אותך או שהציקו לך על לא דבר, או שלא קימו את הבטחתם ולא נתנו לך ג'דוניה, או שהפרו את דבריהם, אתה ראה אף פעם לא לדבר על הורי אשתך, כי דבר זה מאד פואב לאשה, כשמדברים על הוריה, ואם תרגיל את עצמך תמיד לדום ולשתק על כל החרופים והגדופים שהם מנת חלקך מחמיה וחסותך, אז תראה איך אשתך בעצמה תעזר לך, וההורים שלך לא יוכלו לנתק את הקשר ביניכם. ולכן תהיה פקח, אהובי, בני היקר, ותשתדל מאד לשמר על דבר זה, כי בזה תלוי כל השלום-בית — לא לדבר אף פעם על חמיה וחסותך בפני אשתך, ואפלו שיש לך הרבה טענות ומענות עליהם, אסור אף פעם לדבר בפני אשתך על ההורים שלך, כי סוף כל סוף היא הבת שלך, וזה פואב לה. וכל החכמים בעיניהם, שלא רצו לקבל דבר זה, לבסוף נתגרשו, ולכן תהיה פקח, ותשמע לעצתי, ואז יהיו לך "נשואין מצלחים".

## .1

ראה, אהובי, בני היקר, להיות תמיד זריז  
 בגשמיות וברוחניות, כל מה שאתה צריך לעשות  
 הן בביתך והן בחוץ, תהיה זריז מאד, כי הזריזות  
 מביאה את ההצלחה בבית ובחוץ. למשל בבית,  
 כל דבר שצריכים לסדר איזה סדור או לשלם  
 איזה תשלום או לנקות, תשתדל לתת יד וכתף,  
 ולעשות את זה בזריזות הכי גדולה, ועל-ידי-זה  
 תראה איך הבית שלך יהיה הכי מסודר, כי בדרך  
 כלל לאשה מאד קשה בבית, ובפרט כשיש לה  
 ילדים, הם מהפכים את הבית, והבעל בא הביתה  
 והוא רב עם אשתו: למה פה לא מסדר, ולמה פה  
 לא נקי, ולמה אין הענינים במקומם, במקום  
 שתשאל 'למה', אם אתה רוצה "נשואין  
 מצלחים", תעשה זאת אתה בעצמך בזריזות הכי  
 גדולה, ועל-ידי-זה תראה איך שיהכל יסתדר  
 בתכלית הזריזות ובתכלית המהירות, כי מה  
 שגבר יכול לעשות בשעה אחת אשה תעשה את  
 זה בשלש שעות, וזה לא בזיון לאשה, כי פשוט  
 לה הולך הכל קשה, כי הילדים קופצים לה על  
 הראש, וכל העל עליה ולכן אתה צריך לדון אותה

לכף זכות, ואם תשתדל להיות זריז מאד בבית ולעזר ולתת פתך, אז תראה איך שתהיה מצלח בנשואיך. וכן ברוחניות, תמיד תשתדל לקום לתפלה מקדם, ותלך לבית-הכנסת ערב ובקר חק ולא יעבר כל ימי חייך, ובזה בעצמו שתהיה זהיר ללכת לבית-הכנסת להתפלל ערב ובקר, אשתך תסתכל עליך בצורה אחרת לגמרי, והיא מאד מאד תכבד אותך, ואף שבתחלה יכול להיות שהיא תמנע אותך מאיזו סבה שלא תהיה... "תשאיר אתי בבית" וכדומה כל מיני פתויים שיש, על מנת לא ללכת לבית-הכנסת, אם תהיה עקשן ולא תותר, במשך הזמן יעלה ערכך בעיני אשתך, וחיך ישתנו לגמרי, כי היא תראה שאתה חי עם עקרונות ואתה לא מחסיר ערב ובקר מלהיות בבית-הכנסת, וכמו-כן ראה ללכת לבית-המדרש, שתקבע לעצמך שעותים או יותר ללמד ביום, ואם תוכל יותר אשריך ואשרי חלקך, כי סוף כל סוף זה מה שישאר ממך, אבל אם תהיה טרוד בפרנסתך על-כל-פנים תגנב מהזמן שלך שעה או שעותים לבא לבית-המדרש ללמד תורה, וזה יוסיף את חנך בעיניך; לזאת, אהובי, בני היקר, אם אתה רוצה שיהיה לך "נשואין מצלחים"



תשתדל בכל מיני אפנים שבעולם למסר את נפשך בכל יום ללכת אל בית-המדרש, וללמד תורה בדרך שקבלנו מרבנו ז"ל, לעשות לך שעור במשנה ללמד פרק אחר פרק בזריזות, עד שתזכה לסיים מסכתא, ואז תתחיל עוד מסכתא, כמו-כן בש"ס תתחיל מהתחלת ברכות, ותלמד דף אחר דף, עד שתזכה לסיים את כל המסכתא, ותתחיל שבת וכן ערובין, עד שתזכה לסיים את כל הש"ס, וכן בארבעה חלקי שלחן ערוך תתחיל מהתחלת ארח חיים, וכשתסיים תתחיל את היורה דעה, וכשתסיים תתחיל את אבן העזר, וכשתסיים תתחיל את חשן המשפט, ואחר-כך תתחיל עוד פעם. ודבר זה תעשה כל ימי חייך, הן בקיץ הן בחורף, הן בקור והן בחם, שום דבר שלא ימנע אותך מבית-המדרש, ואם תעשה כך, אז תראה איך שיהיו לך "נשואין מצלחים", כי האשה רואה שבעלה חי עם עקרון, אזי היא מכבדת אותו מאד. ולכן ראה, אהובי, בני היקר לציית אותי, ועל-ידי-זה לא תתחרט — לא בזה ולא בבא; כי באמת הזריזות היא מדה מאד מאד טובה, ולזכות לזה הוא דיקא על-ידי רבוי תפלה, שירגיל את עצמו הרבה לדבר אל הקדוש-ברוך-

הוא, לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ כָּל מֵה שְּׁצָרִיכִים בֵּין  
 בְּרוּחָנֵי וּבֵין בְּגִשְׁמִי, דְּבַר גְּדוּל וְדְבַר קָטָן לְבַקֵּשׁ  
 מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוא, וְאַף שְׁבִהַתְחִלָּה יִהְיֶה גְדֻמָּה  
 לָךְ כְּאֵלוֹ אַף אֶחָד לֹא שׁוֹמֵעַ אוֹתְךָ, וּכְאֵלוֹ אַתָּה  
 מְדַבֵּר אֶל הַקִּיר, וּכְאֵלוֹ אֵין צְרִיכִים אוֹתְךָ, בְּאַמַּת  
 הַכֹּל דְּמִיּוֹן, כִּי אֵין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעְדֵי הַקְדוּשׁ-  
 בְּרוּךְ-הוא כָּלֵל, וְדְבַר זֶה אֵין יְכוּלִים לְהַסְבִּיר, כִּי  
 אֲמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת אֵין יְכוּלִים לְהַסְבִּיר לְשָׁנִי,  
 כִּי אֶחָד רוּאָה וְאֶחָד לֹא רוּאָה, אֶחָד הָעֵינַיִם שְׁלוֹ  
 פְּקוּחֹת, וְרוּאָה רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוא, וְהַשְּׁנִי  
 הָעֵינַיִם שְׁלוֹ סְתוּמוֹת, וְאֵינוֹ רוּאָה כְּלוּם, רַק  
 גִּשְׁמִיּוֹת וְרַק טֹבֵעַ, וְאִם אַתָּה מְדַבֵּר אֶתוֹ וּמְעוֹרֵר  
 אוֹתוֹ עַל תְּפִלָּה וְהַתְּבוּדָּה, שְׁשִׁיחַ וַיִּסְפֹּר אֶת  
 כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, הוּא מְסַתְּפֵל עָלֶיךָ  
 כְּאֵלוֹ נְפִלְתָּ מִהֶרֶח, אוֹ כְּאֵלוֹ מִי יוֹדֵעַ מָה אַתָּה  
 רוּצָה מִמֶּנּוּ; אָבֵל בְּאַמַּת הַמַּאֲמִין הָאֲמֵתִי, אֲשֶׁר  
 מַאֲמִין שְׁאֵין שׁוֹם מְצִיאֹת בְּלַעְדֵי יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל,  
 וּבְכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שֶׁם אֵלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְהוּא  
 יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא, וּבְלַעְדֵי אֵין שׁוֹם נִמְצָא, הוּא  
 מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְכָל מֵה שְּׁחָסֵר לוֹ הוּא מְבַקֵּשׁ  
 רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְלִכֵּן תְּבַקֵּשׁ הַרְבֵּה אֶת הַבוּרָא  
 יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ, וְתִהְיֶה זְרִיז עַל כָּל דְּבַר שְׂאֵתָה

## נשואין מצלחים רה

צריך לעשות בין בגשמיות ובין ברוחניות, ואף פעם אל תפל ביאוש ובמרירות ובמרה שחורה, כי הרבה הרבה דברים מחכים לך בחיים, ואינך יודע מה מחכה עליך. ועל-כן תעשה כל מיני פעולות שבעולם להתחזק, ועקר ההתחזקות להיות תמיד בשמחה, ולחזק גם את אחרים ולשמח את אחרים, ואל תוליך שום שנאה על שום בר ישראל, וכך תרגיל את עצמך בקביעות לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לבקש ממנו כל מה שאתה צריך, ועל-ידי-זה דיקא יהיו לך "נשואין מצלחים", אם תהיה ותתן על כל מה שעובר עליך, ואם תצית אותי, אז תראה איך שיהיו לך "נשואין מצלחים".

.ז

בתי היקרה! עליך לדעת, אם את רוצה שיהיו לך "נשואין מצלחים", עליך להיות ותרגית בחייך, ואת צריכה לכבד את בעלך; כי בדרך כלל בעל וגבר הוא גאופן, וצריך את הכבוד, ואם אין נותנים לו את הכבוד שהוא רוצה, אזי נכנס בפאניקה ובכעס ובעצבים, ועל

מי הוא יוציא את זה אם לא עליך? ! ועל-כן תהיי ותרנית, ובזה שתהיי ותרנית, יהיה לך שלום-בית נפלא עד מאד, ואף שאני יודע שזה מאד קשה, כי סוף כל סוף גם את עובדת, וקשה לך בבית עם הילדים, קשה לך עם משק הבית, וקשה לך להתמודד בחיים עם הרבה דברים, עם כל זאת ראי לכבד וליקר מאד את בעלך, כי בזה שאת תכבדי ותיקרי אותו, תכנס בו אהבה אליך ובהבנה הדדית, והוא יוכל להבין אותך, אבל אם את תתפרצי עליו ותצעקי עליו, "כמים — פנים לפנים" (משלי כז, יט), גם הוא יצעק עליך ויתפרץ עליך; ולכן, בתי היקרה, אם את רוצה שיהיה לך שלום-בית אמתי ו"נשואין מצלחים", הרי ותרנית בתוך ביתך, וכל מה שבעלך אומר תגידי כן, ואף שנראים לך דברים הפך המציאות, לא כדאי לך להכנס עמו בוכוחים. ואם יש לך בעל רע ובליעל שצועק ומתפרץ עליך, בכל פעם שהוא עושה זאת תצאי לחוץ, ותדברי אל הקדוש-ברוך-הוא, ותבקשי ממנו שיחוס וירחם עליך, ואז תראי איך שזה יפעל, והוא ישתנה לגמרי, אבל אף פעם אל תעני לו בחזרה, כי לא כדאי לשבר את הבית בשביל זה.

.ח.

בְּתֵי הַיְקָרָה! אִם אֶת רוּצָה "נְשׂוּאֵיִן מִצְלָחִים", תִּשְׁתַּדְּלִי תָמִיד שְׁהֵבִית יְהִי מְסֻדָּר, וּמָה שְׂאֵת צְרִיכָה תִשְׁתַּדְּלִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, וְכֵן תִּבְקָשִׁי מִבְּעַלְךָ בְּעֵדֵינוֹת, וְאִם אֶת רוּצָה שְׂאֵיִן לֹו כֶּסֶף, וְהוּא בְּלַחֲץ, תִּשְׁתַּדְּלִי לֹא לְהִלְחִיץ אוֹתוֹ, אֲלֹא לְחִזֵּק וּלְעוֹדֵד וּלְשַׂמַּח אוֹתוֹ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְרַחֵב לֹו הַדַּעַת וְהַמַּח, וְהוּא יִשִּׁיג לָךְ כָּל מָה שְׂאֵת צְרִיכָה, כִּי אִם הָאִשָּׁה עוֹזֶרֶת לְבַעֲלָהּ, אֲזִי הַבַּעַל עוֹזֵר לְאִשְׁתּוֹ, כִּי זֶהוּ דֹו סְתָרִי, הֵינּוּ זֶה לְעַמַּת זֶה, אִם הָאִשָּׁה בָּאָה לְקַרְאֵת בְּעֲלָהּ, אֲזִי הַבַּעַל בָּא לְקַרְאֵתָהּ, וְכָךְ זוֹכִים לְ"נְשׂוּאֵיִן מִצְלָחִים", וְאִם אֶחָד נִכְנָס בְּתוֹךְ הַשְּׁנַיִ רֹאשׁ בְּרֹאשׁ בְּעַקְשָׁנוֹת וּבְכַעַס וּבְמַרִיבוֹת, אֲזִי שְׁנֵיהֶם מִפְּסִידִים, וְעַקֵּר הַהֶפְסֵד זֶה הַיְלָדִים; כִּי כִשֶּׁהַבַּעַל וְהָאִשָּׁה רְבִים, מִי סוֹבֵל? הַיְלָדִים, כִּי הֵם מְסַתְּפִלִים אִיךָ הָאָבָא וְהָאֵמָא רְבִים וּמְתַקוּטְטִים וּמְקַלְלִים, חֵס וְשָׁלוֹם, אֶחָד אֶת הַשְּׁנַיִ, וּמִכָּל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן לּוֹמְדִים אֶת מִדַּת הַגּוֹיִים לְהַגְבִּיהַ יְדִים, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְנוֹתְנִים מַכּוֹת, וְזֶה עוֹן בַּל יִכְפָּר, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינּוּ מוֹחֵל עַל דְּבַר כְּזֶה,

כְּשֶׁאֶחָד מִגְּבִיּה יָד עַל הַשְּׁנִי, אוּ הָאִשָּׁה עַל בַּעֲלָהּ  
 אוּ הַבַּעַל עַל הָאִשָּׁה, כִּי זֶה דָּבָר מְאֹד מְאֹד חָמוּר  
 אֲצִלוּ יִתְבָּרַךְ. וּבְכֻלָּל אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים  
 (סְנֵהֲדָרִין נח): הַמְּגַבִּיּה יָדוֹ עַל חֲבֵרוֹ אֶף-עַל-פִּי  
 שֶׁלֹּא הִכְהוּ נִקְרָא רָשָׁע; וּמִכָּל שֶׁכֵּן וְקַל וְחֹמֶר  
 שֶׁהַבַּעַל מִגְּבִיּה אֶת הַיָּד עַל אִשְׁתּוֹ אוּ הָאִשָּׁה  
 מִגְּבִיּהָ אֶת יָדָהּ עַל בַּעֲלָהּ, אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר  
 אֶת גְּדֹל הָעוֹן הַזֶּה, כִּי אִישׁ וְאִשָּׁה שֹׁכְנִים שׁוֹרָה  
 בֵּינֵיהֶם, וְתִכְף-וּמִיד כְּשֵׁישׁ מְרִיבוֹת אוּ וּפְוָחִים  
 בֵּינֵיהֶם, אִזּוֹ הֵם מְסֻלָּקִים אֶת הַשֹּׁכְנִים, וּמִכָּל שֶׁכֵּן  
 כְּשֶׁמִּגְּבִיּהִים יָד בְּיָדָיו מְסֻלָּקִים אֶת הַשֹּׁכְנִים  
 מִהַבַּיִת, וּכְשֶׁאֵין הַשֹּׁכְנִים בְּתוֹךְ הַבַּיִת, אִזּוֹ רַחֲמָנָא  
 לְצַלֵּן, כָּל הַקְּלָלוֹת בְּתוֹךְ הַבַּיִת. וּבְשֶׁבִיל זֶה  
 צְרִיכִים לְהִזָּהֵר מְאֹד מְאֹד לֹא לְהַכּוֹת אֶחָד אֶת  
 הַשְּׁנִי, וְלֹא לְזַלְזֵל זֶה בְּזֶה, וְלֹא לְהַשְׁפִּיל הָאֶחָד אֶת  
 זוֹלָתוֹ, וְאִם תִּתְנַהֲגִי בְּצוּרָה כְּזוֹ, אִזּוֹ תִּרְאִי אֵיךְ  
 שֶׁיְהִי לָךְ בַּעַל טוֹב שְׂיֵאָהֵב אוֹתְךָ, וְיִהְיֶה שׁוֹרָה  
 רַק הַטּוֹב בַּבַּיִת; כִּי בְּאֶמֶת הַנְּשׂוּאִין הֵכִי יָפִים  
 בַּחַיִּים הֵם כְּשֵׁישׁ אֶהְבָּה וְהִבְנָה הַדְּדִית, וְאֶחָד  
 רוֹצֵה לְעֹזֵר לְשְׁנִי, וְלֹא שֶׁכָּל אֶחָד רוֹצֵה לְפַגַּע  
 בְּשְׁנִי, וְלַעֲשׂוֹת דּוֹקָא, וְלִהְיוֹת רָשָׁע וְרוֹצֵחַ, רַחֲמָנָא  
 לְצַלֵּן.

וְלִכֵּן רָאִי, בְּתֵי הַיְקָרָה, לְהִתְחַזֵּק בְּכֹל מִיָּנִי  
 אֲפָנִים שְׁבָעוּלָם לֹא לְהִתְמוּטֵט, חֵס וְשְׁלוֹם, וְלֹא  
 לִפְלֵ בִּיאֹוֶשׁ וּבְעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם, אֲלֵא  
 בְּעֵת שַׁבָּת כְּשֶׁתְּדַלִּיקִי אֶת הַנֵּרוֹת, אֲזִי תִבְקָשִׁי מִמֶּנּוּ  
 יִתְבָּרֵךְ כָּל מֵה שְׁאֵת צְרִיכָה, כִּי אֲזִי הוּא עֵת רְצוֹן  
 גְּדוֹל בַּשָּׁמַיִם לְאִשָּׁה, וְאִם הָיָה הַנָּשִׁים יוֹדְעוֹת אֵיזָה  
 עֵת רְצוֹן הוּא בַּשָּׁמַיִם בְּשַׁעַת שְׁמִדְלִיקוֹת אֶת  
 הַנֵּרוֹת לְכַבוֹד שַׁבָּת, שְׂיִכּוּלָה הָאִשָּׁה אֲזִי לִפְעַל אֲצֵל  
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּל מֵה שֶׁהִיא צְרִיכָה, אֲזִי תָמִיד  
 הָיָה עוֹמְדוֹת לְפָנַי הַנֵּרוֹת זְמַן רַב וּמִתְפַּלְלוֹת עַל  
 כָּל דָּבָר, וְאִם תִּתְנַהֲגִי כִּן בְּכֹל עֶרֶב שַׁבָּת לְשִׁפּוֹךְ  
 אֶת לִבְךָ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלִסְפֹּר לוֹ אֶת כָּל מֵה  
 שְׁאֵתָה צְרִיכָה, אֲזִי תִרְאִי שְׁתּוֹכְלִי לְשָׁנוֹת אֶת  
 הַטֶּבַע, וְלִרְאוֹת נִסִּים נִגְלִים שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ-  
 בְּרוּךְ-הוּא.

.ט

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים שְׂיִהְיֶה  
 לָכֶם "נשואין מצלחים", עֲלֵיכֶם לְמַסֵּר אֶת נַפְשְׁכֶם  
 עַל שְׁלוֹם-בֵּית, וְאֵף שְׁאֲנִי יוֹדֵעַ שְׁזֶה מְאֹד קָשָׁה,  
 כִּי לִפְעָמִים הַבַּעַל הוּא עֹצְבָנִי וְכַעֲסָן וְרָשָׁע

שְׂמַגְבִּיהַ יָדַיִם, אוּ לְהַפֵּךְ הָאִשָּׁה עֲצָבָנִית וְכַעֲסָנִית  
 וּמַגְבִּיהַ יָדַיִם, וּמְשַׁלֵּיכָה דְבָרַיִם, עִם כָּל זֹאת אִם  
 אַתֶּם רוֹצִים שְׂיִהְיוּ לָכֶם "נְשׂוּאֵיִן מְצַלְחִים",  
 עֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבָעוּלָם לְהַשְׁלִים  
 בֵּינֵיכֶם, וְלָדַעַת שְׁשֻׁנֵיכֶם שְׂתַפִּים, הֵן לְטוֹב וְהֵן  
 לְרַע, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אָסוּר לְזַרֵּק אֶת הָאִשָּׁמָה אַחַד עַל  
 הַשְּׁנִי, כְּאִלוּ אֶת אִשָּׁמָה בְּכָל הַצָּרוֹת אוּ אֶתְהָ אִשָּׁם  
 בְּכָל הַצָּרוֹת שְׂיִשׁ בְּבֵית, אֵינן דְּבָר כְּזֶה — שְׁנֵיכֶם  
 שְׂתַפִּים, אִם יֵשׁ טוֹב אָסוּר לְקַחַת אֶת הַטוֹב  
 לַעֲצֹמוֹ, שְׂהַבְעֵל הוּא הַמְצַלַּח וְהוּא הָעוֹשֶׂה, אֵינן  
 דְּבָר כְּזֶה, אִשְׁתּוֹ גַּם-כֵּן שְׂתַפֶּה כְּזֶה, וּכְמוֹ-כֵן  
 הָאִשָּׁה אֵינָה יְכוּלָה לְזַקֵּף אֶת הַטוֹב לְצַדָּה שְׂהַכֵּל  
 בְּגִלְלָה, וְהַבְעֵל אֵינָנו שְׂתַפֵּה כְּזֶה, אֵינן דְּבָר כְּזֶה;  
 שְׁנֵיכֶם שְׂתַפִּים — הֵן לְטוֹב וְהֵן לְרַע, חֶסֶד וְשָׁלוֹם,  
 כְּשִׂישׁ אֵיזוֹ צָרָה אוּ אֵיזָה עֲנִי אוּ מַחְלָה, הַשֵּׁם  
 יִשְׁמַר, עֲלֵיכֶם לָדַעַת, שְׁשֻׁנֵיכֶם שְׂתַפִּים בְּדָבָר, אוּ  
 כְּשִׂישׁ אֵיזוֹ צָרָה בְּתוֹף הַבֵּית, (שְׁלֵא גִדַע מְצָרוֹת),  
 אָסוּר לְהַשְׁלִיף אֶת הָאִשָּׁמָה אַחַד עַל הַשְּׁנִי, אֲלֵא  
 שְׁנֵיכֶם תַּתְחִזְקוּ בְּיַחַד, וְאַחַד יַעוֹרֵד אֶת הַשְּׁנִי,  
 וְתַמִּיד תִּכְנִיסוּ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹף הַבֵּית,  
 וְתַמִּיד תִּדְבְּרוּ רַק מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂבִוְדֵי  
 לֹא יַעֲזוּב אוֹתָנוּ, וּשְׁנֵיכֶם תִּהְיוּ רְגִילִים לְנִסְעַ אֶל



## נְשׂוֹאֵי־ן מִצְלָחִים רִיא

הַמְקוּמוֹת הַקְדוּשִׁים, אֶל קַבְרֵי צַדִּיקִים קְדוּשִׁים, אֶל אֲבוֹת הָעוֹלָם בְּחִבְרוֹן, וְאֶל רְחֵל אִמְנוּ וְאֶל הַתְּנָאִים וְאִמּוֹרָאִים וְלִכְל הַצַּדִּיקִים וְהַמְקַבְּלִים וְלִבְקֵשׁ רַחֲמִים, כִּי הַתְּפִלוֹת שֶׁהֵבֵעַל וְהֵאֲשָׁה מִתְּפִלָּה בְּמְקוּמוֹת הַקְדוּשִׁים מְקַבְּלוֹת מְאֹד בְּשָׂמַיִם, כִּי שָׁם בְּמִקּוֹם קַבְרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים, יֵשׁ אֲוִיר הַנֶּחַח וְהַזָּהָר, כִּי גוֹפֶם נִטְמָן שָׁם, וְכִשְׁבָּא אָדָם וּמִתְּפַלֵּל אֶצְלָם, הֵם מוֹשְׁכִים לְמַטָּה אֶת הַנְּשָׁמָה אֶל הַגּוֹף, וְעַל-יְדֵי-זֶה יְכוּלִים לְפַעֵל שָׁם הַרְבֵּה יְשׁוּעוֹת; וְעַל-כֵּן אִם אַתֶּם רוֹצִים "נְשׂוֹאֵי־ן מִצְלָחִים", תִּרְגְּלוּ אֶת עֲצָמְכֶם לְנִסְעַ אֶל הַמְקוּמוֹת הַקְדוּשִׁים וְלִקְבְּרֵי צַדִּיקִים, וְלִבְקֵשׁ יַחַד שְׂיֵהֶיָה לָכֶם טוֹב בְּחַיִּים, וְשִׁתְּהוּ מִצְלָחִים, וְאֵל תִּסְתַּכְּלוּ עַל אֶף אֶחָד שֶׁמִּתְלוֹצֵץ מִזֶּה, מֵה יֵשׁ לָכֶם עִם אֲחֵרִים! אֶף אֶחָד אֵינוֹ רוֹצֵה אֶת הַטוֹב מִכֶּם, אֶף אֶחָד אֵינוֹ מְעַנֵּן בָּכֶם, עֲלֵיכֶם לְדַאֵג בְּשִׁבִיל עֲצָמְכֶם. וְעַקֵּר הַדְּאָגָה רַק לְבֹא אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִבְקֵשׁ מִמֶּנּוּ יִתְּבַרֵךְ כָּל מֵה שֶׁאַתֶּם צְרִיכִים. וְאִם הֵייתֶם יוֹדְעִים מֵה תְּפִלָּה פּוֹעֶלֶת, אֲזִי תָמִיד הֵייתֶם נוֹסְעִים שְׁנִיכֶם אֶל קַבְרֵי צַדִּיקִים, וְעוֹשִׂים לְעֲצָמְכֶם רְגִילוֹת בְּכָל עָרֵב רֵאשׁ חֹדֶשׁ, עַל-כָּל-פְּנִים פַּעַם בְּחֹדֶשׁ לְנִסְעַ אֶל קַבְרֵי צַדִּיקִים, וְלִבְקֵשׁ

מהמקום ברוך הוא שיהיו לכם ילדים בריאים,  
 ושלא יחסר להם שום דבר, ושיהיו משפילים  
 בתורה ובחכמה. פי, בעוונותינו הרבים, עובר  
 עכשו על בני-אדם כל-כף הרבה צרות ויסורים,  
 רחמנא לצלן, נולדים ילדים בעלי מומין, רחמנא  
 לישזבן, וסובלים כל מיני סבל, עניות ודחקות  
 וחובות וצרות, אבל אם מרגילים את עצמם  
 להקדים תפלה לצרה, על-ידי-זה מתבטלת הצרה  
 לגמרי. ועל-כן, בני ובנות היקרים, אם אתם  
 רוצים לזכות ל"נשואין מצלחים", אל תסתכלו  
 על אף אחד, רק תשתדלו שבתוך ביתכם יהיו  
 תמיד ששון ושמחה, ועל-ידי-זה תצליחו דרככם  
 כל ימי חייכם, ואם תציתו אותי בכל אשר אני  
 מבקש אתכם, אז יהיו לכם "נשואין מצלחים" כל  
 ימי חייכם, ותלדו בנים ובנות חיים וקיימים, ויהיו  
 מאד מצלחים; פי הילדים מסתכלים על הוריהם,  
 וכפי ששהורים מתנהגים כף הילדים מתנהגים, פי  
 הילדים אוהבים לחקות את הוריהם, ולכן כפי  
 שאתם תתנהגו, כף ילדיכם יתנהגו, ועל-כן תראו  
 שניכם לתור בתשובה, ותקבלו על עצמכם  
 להתנהג על-פי התורה, ואל תזוזו מהשלחן ערוך,  
 הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו את התורה, וזכה

אותנו עם שלחן ערוך, ויהודי אסור לו לזוז פי  
 הוא זה מהשלחן ערוך, וכל מה שקשה לכם, או  
 שיש לכם איזה ספק, תלכו אל רב ירא שמים  
 לשאל אותו איך להתנהג, כי אין העולם הפקר  
 כלל, ומכל שכן את, בתי, תשתדלי ללמד את  
 ההלכות ששיכות אליך וטהרת המשפחה,  
 ותשמרי על עצמך מאד מאד, כי זה עון חמור,  
 אסור כרת, אם אין לומדים את ההלכות,  
 נכשלים באסור כרת החמור מאד מאד, ואחר-כך  
 הילדים סובלים מזה, רחמנא לישזבן; ועל-כן  
 תלכי אל שעור שלומדים שם עניני טהרת  
 המשפחה, אשר מאד מאד נחוץ לכל אשה לדעת  
 את ההלכות על בורין. וזכרי זאת, שלעם ישראל  
 יש תורה, תהלה לאל, איננו גויים, ולא כגויי  
 הארצות ואמות העולם אנחנו מתנהגים, רק כפי  
 מה שצונו הבורא יתברך שמו, ואנחנו מוכנים  
 למסור את נפשנו בשביל כבודו יתברך שמו, ולכן  
 ראי ללמד את ההלכות. וכן בענין פשרות ובענין  
 שבת, כל אלו ההלכות מאד מאד נחוצות לאשה  
 בבית. ואם בני ובנותי היקרים, תצייתו אותי בכל  
 זה, אז אני מבטיח לכם, שיהיו לכם "נשואין  
 מצלחים" כל ימי חייכם, ותראו בנים חיים

ריד

נְשׂוּאֵיךְ מִצְלָחִים

וְקַיָּמִים, וְתִזְכּוּ לְרֵאוֹת בְּנִים לְבְנֵיכֶם, וְהִשְׁרֵשְׁתָּ  
תְּמִשְׁךָ עַד עוֹלָם.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!